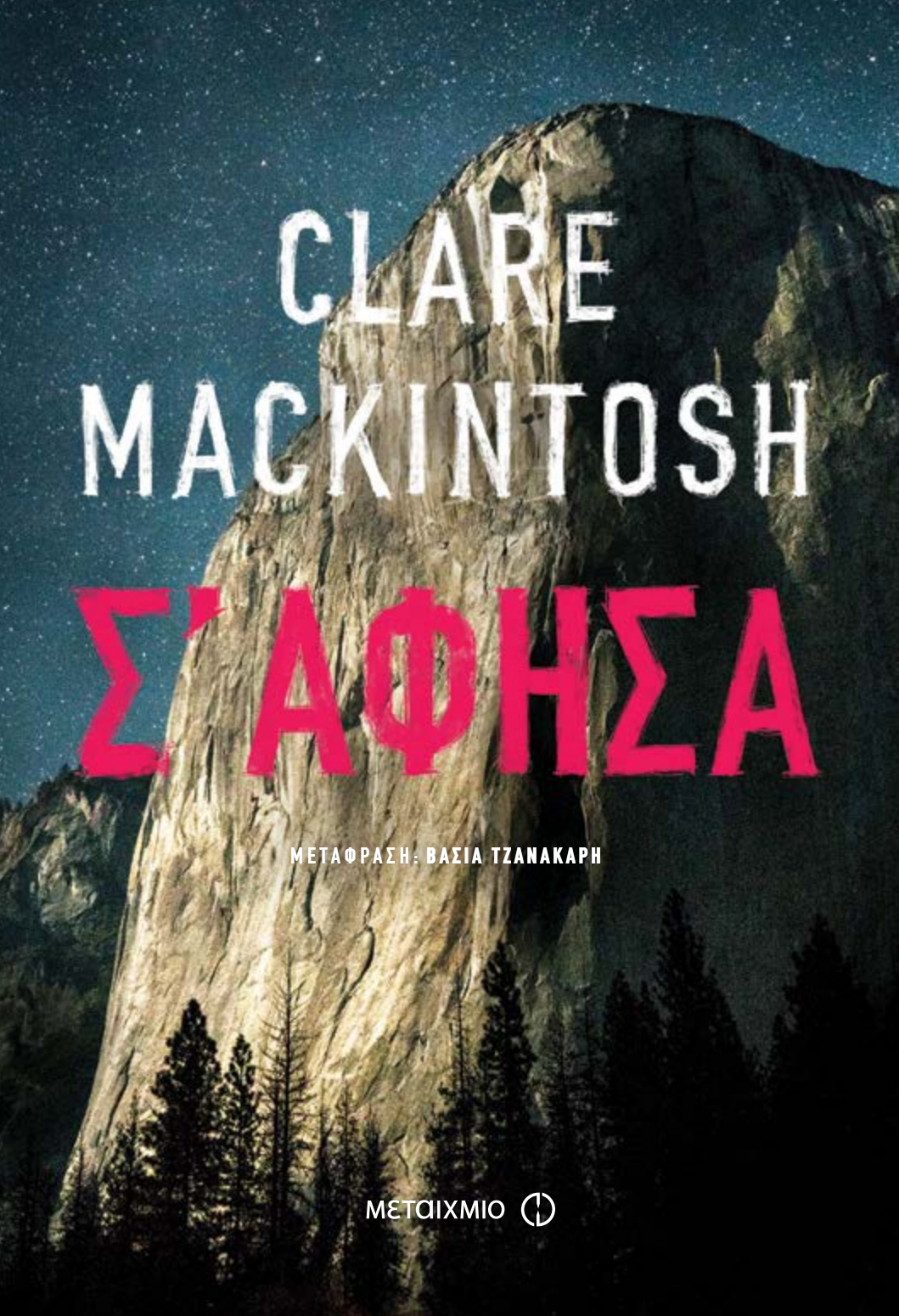




CLARE
MACKINTOSH

Σ'ΑΦΗΣΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ



ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ο επιθεωρητής Ρέι Στίβενς στεκόταν δίπλα στο παράθυρο και περιεργαζόταν την καρέκλα του γραφείου του, της οποίας το ένα μπράτσο ήταν σπασμένο τουλάχιστον εδώ και έναν χρόνο. Μέχρι τώρα απλώς ακολουθούσε την πρακτική προσέγγιση και απέφευγε να γέρνει προς τα αριστερά, αλλά όσο έλειπε για φαγητό κάποιος είχε γράψει με μαύρο μαρκαδόρο στην πλάτη της καρέκλας «προς επιθεώρηση». Ο Ρέι αναρωτιόταν αν ο πρόσφατος ενθουσιασμός του τμήματος επαγγελματικής υποστήριξης για έλεγχο του εξοπλισμού θα έφτανε μέχρι την αντικατάστασή της ή αν ήταν καταδικασμένος να διευθύνει το Εγκληματολογικό του Μπρίστολ από μια καρέκλα που δημιουργούσε σοβαρές αμφιβολίες για την αξιοπιστία του.

Ο Ρέι έσκυψε για να βρει έναν μαρκαδόρο στο χαοτικό πάνω συρτάρι και άλλαξε την επιγραφή σε «επιθεωρητής». Η πόρτα του γραφείου του άνοιξε και εκείνος σηκώθηκε βιαστικά, ξαναβάζοντας το καπάκι στον μαρκαδόρο.

«Α, Κέιτ, μόλις...» Σταμάτησε καθώς αναγνώρισε την έκφραση στο πρόσωπό της πριν δει την εκτυπωμένη ημερήσια αναφορά στο χέρι της. «Τι έχουμε;»

«Τροχαίο με εγκατάλειψη θύματος στο Φίσποντς, κύριε. Ένα πεντάχρονο αγοράκι σκοτώθηκε».

Ο Ρέι άπλωσε το χέρι του να πάρει το χαρτί και του έριξε μια ματιά όσο η Κέιτ στεκόταν αμήχανα στο κατώφλι. Είχε

μόλις δύο μήνες στο Εγκληματολογικό και ακόμη προσπαθούσε να βρει τα πατήματά της. Ήταν καλή όμως· καλύτερη απ' όσο πίστευε η ίδια.

«Πινακίδα;»

«Απ' όσο ξέρουμε όχι. Το σημείο έχει αποκλειστεί και ο αρχιφύλακας παίρνει κατάθεση από τη μάνα του παιδιού αυτή τη στιγμή. Έχει πάθει μεγάλο σοκ, όπως μπορείς να φανταστείς».

«Μπορείς να μείνεις ως αργά;» ρώτησε ο Ρέι, αλλά η Κέιτ είχε ήδη γνέψει καταφατικά πριν καν τελειώσει την ερώτησή του. Αντάλλαξαν αμυδρά χαμόγελα αναγνωρίζοντας από κοινού την ορμή της αδρεναλίνης, που πάντα ένιωθαν ότι ήταν λάθος να απολαμβάνουν ενώ είχε συμβεί κάτι τόσο φρικτό. «Εντάξει λοιπόν, πάμε».

Χαιρέτησαν με ένα νεύμα τους καπνιστές που στριμώχνονταν κάτω από το υπόστεγο στην πίσω έξοδο.

«Τι γίνεται, Στάμπι;» είπε ο Ρέι. «Πηγαίνω την Κέιτ στο σημείο του ατυχήματος στο Φίσποντς. Μπορείς να μιλήσεις με την Υπηρεσία Συλλογής Πληροφοριών για να δεις αν έχει προκύψει κάτι;»

«Έγινε». Ο μεγαλύτερος άντρας τράβηξε μια τελευταία τζούρα από το στριφτό του. Ο αρχιφύλακας Τζέικ Όουεν αποκαλούνταν Στάμπι για τόσο μεγάλο διάστημα στην καριέρα του, που πάντα εκπλησσόταν όταν άκουγε το πλήρες όνομά του στο δικαστήριο. Λιγομίλητος τύπος, ο Στάμπι είχε πιο πολλές ιστορίες από το μέτωπο απ' όσες προτιμούσε να μοιράζεται και ήταν, πέραν πάσης αμφιβολίας, ο καλύτερος αρχιφύλακας του Ρέι. Οι δύο άντρες δούλευαν μαζί αρκετά χρόνια· ήταν χρήσιμο να έχεις στο πλευρό σου έναν συνάδελφο σαν τον Στάμπι, που

διέθετε μεγαλύτερη δύναμη απ' αυτήν που πρόδιδε η σωματική του διάπλαση.

Εκτός από την Κέιτ, η ομάδα του Στάμπι περιλάμβανε τον ισορροπημένο Μάλκολμ Τζόνσον και τον νεαρό Ντέιβ Χίλσντον, έναν ενθουσιώδη αλλά αντικομφορμιστή αστυφύλακα, του οποίου οι επίμονες προσπάθειες να διασφαλίσει καταδίκες παρήταν ριψοκίνδυνες για τα γούστα του Ρέι. Ήταν καλή ομάδα, και η Κέιτ μάθαινε γρήγορα από εκείνους. Παθιαζόταν πραγματικά κι αυτό έκανε τον Ρέι να νοσταλγεί τις μέρες του ως διψασμένου αστυφύλακα, προτού τα δεκαεπτά χρόνια γραφειοκρατίας τον εξουθενώσουν.

Η Κέιτ κατευθυνόταν προς το Φίσποντς με το χωρίς διακριτικά Κόρσα, μέσα στην αυξανόμενη κίνηση της ώρας αιχμής. Ήταν ανυπόμονη οδηγός· κόρναρε όταν ένα κόκκινο φανάρι τούς καθυστέρουσε και τέντωνε τον λαιμό της για να δει για ποιον λόγο αργούσαν. Ήταν αεικίνητη: χτυπούσε ρυθμικά τα δάχτυλά της στο τιμόνι, σούφρωνε τη μύτη της, αναδευόταν στο κάθισμά της. Μόλις άρχιζαν να κινούνται ξανά, έσκυβε μπροστά λες και έτσι θα μπορούσαν να πάνε πιο γρήγορα.

«Δεν θα 'λεγες τώρα όχι σε μια σειρήνα, ε;» είπε ο Ρέι.

Η Κέιτ χαμογέλασε πλατιά.

«Ίσως». Γύρω από τα μάτια της είχε μουτζουρωμένο αϊλάινερ, κατά τα άλλα όμως ήταν αμακιγιάριστη. Ατίθασες σκούρες καστανές μπούκλες στεφάνωναν το πρόσωπό της, παρά τα πιαστράκια ταρταρούγα που υποτίθεται πως έπρεπε να τις κρατάνε στη θέση τους.

Ο Ρέι έφαξε να βρει το κινητό του για να κάνει τα απαραίτητα τηλεφωνήματα ώστε να επιβεβαιώσει ότι η Μονάδα Έρευνας Ατυχημάτων ήταν καθ' οδόν, ότι ο διοικητής υπηρεσίας

είχε ενημερωθεί και ότι κάποιος είχε καλέσει το όχημα επιχειρήσεων – ένα δυσκίνητο όχημα γεμάτο με τέντες, φώτα έκτακτης ανάγκης και ζεστά ροφήματα. Όλα είχαν γίνει. Πάντα γίνονταν, αλλά η ευθύνη ήταν δική του ως επιθεωρητή υπηρεσίας. Συνήθως οι ένστολοι εκνευρίζονταν όταν εμφανίζονταν οι αστυνομικοί του Εγκληματολογικού και άρχιζαν να ασχολούνται με ό,τι είχαν ήδη ασχοληθεί εκείνοι, αλλά έτσι είχαν τα πράγματα. Όλοι τα είχαν περάσει· ακόμα κι ο Ρέι, που είχε κάνει ελάχιστο καιρό ένστολος πριν ανέβει στην ιεραρχία.

Μίλησε με την Αίθουσα Ελέγχου για να τους ενημερώσει ότι απείχαν πέντε λεπτά, αλλά δεν τηλεφώνησε στο σπίτι του. Ο Ρέι συνήθιζε να τηλεφωνεί στη Μαγκς τις σπάνιες φορές που επρόκειτο να γυρίσει σπίτι στην ώρα του, κάτι που ήταν πολύ πιο πρακτικό αν έκρινε από τις υπερωρίες που χρειαζόταν να κάνει.

Μόλις έστριψαν στη γωνία, η Κέιτ έκοψε ταχύτητα και συνέχισε πολύ αργά. Πέντε έξι περιπολικά ήταν σταματημένα εδώ κι εκεί, με τους φάρους τους να ρίχνουν μπλε λάμψεις κάθε δεύτερο δευτερόλεπτο. Προβολείς ήταν στημένοι σε μεταλλικά τρίποδα – οι δυνατές τους ακτίνες φώτιζαν την φιλή ομίχλη της βροχής, που ευτυχώς είχε κόψει την τελευταία ώρα.

Η Κέιτ είχε σταματήσει καθώς έφευγαν από το τμήμα για να πάρει ένα παλτό, να βγάλει τα τακούνια της και να φορέσει γαλότσες. «Η άνεση προέχει» είχε πει γελώντας, ρίχνοντας τα παπούτσια της μες στον φωριαμό της και φορώντας τις μπότες. Ο Ρέι σπάνια έδινε σημασία είτε στην άνεση είτε στο στιλ, τώρα όμως ευχόταν να είχε φέρει τουλάχιστον παλτό.

Πάρκαραν το αυτοκίνητο εκατό μέτρα από μια μεγάλη άσπρη τέντα που είχε στηθεί σε μια προσπάθεια να προστατεύσει από τη βροχή ό,τι στοιχεία μπορεί να είχαν απομείνει. Η μια πλευρά της τέντας ήταν ανοιχτή και είδαν μια ερευνήτρια της Σήμανσης πεσμένη στα γόνατα να παίρνει δείγμα από κάτι που δεν έβλε-

παν. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο, μια άλλη φιγούρα με χάρτινη προστατευτική στολή εξέταζε ένα από τα πελώρια δέντρα που υψώνονταν πλάι στον δρόμο.

Καθώς ο Ρέι και η Κέιτ πλησίασαν το σημείο, τους σταμάτησε ένας νεαρός αστυφύλακας, με το φωσφορίζε μπουφάν του κουμπωμένο μέχρι τόσο ψηλά, που ο Ρέι μετά βίας μπορούσε να δει το πρόσωπό του ανάμεσα στον γιακά και στο γείσο του καπέλου του.

«Καλησπέρα, κύριε. Θέλετε να δείτε το σημείο; Θα πρέπει να σας καταχωρίσω».

«Όχι, ευχαριστούμε» είπε ο Ρέι. «Μπορείς να μου πεις πού είναι ο αρχιφύλακάς σου;»

«Είναι στο σπίτι της μητέρας» απάντησε ο αστυφύλακας. Έδειξε πιο πέρα στον δρόμο, σε μια σειρά μικρά πανομοιότυπα σπίτια, κι ύστερα χώθηκε ξανά στον γιακά του. «Στο νούμερο τέσσερα» είπε πνιχτά όταν το ξανασκέφτηκε.

«Χριστέ μου, τι απαίσια δουλειά» είπε ο Ρέι καθώς απομακρύνθηκαν με την Κέιτ. «Θυμάμαι που κάποτε, δόκιμος, φυλούσα έναν τόπο εγκλήματος επί δώδεκα ώρες μέσα σε καταρακτώδη βροχή, και στο τέλος μου έκανε παρατήρηση και ο αρχιεπιθεωρητής επειδή δεν χαμογελούσα όταν εμφανίστηκε στις οκτώ το επόμενο πρωί».

Η Κέιτ γέλασε.

«Γι' αυτό πήγες στο Εγκληματολογικό;»

«Όχι μόνο» είπε ο Ρέι «αλλά σίγουρα ήταν κι αυτό κομμάτι της γοητείας. Ο κύριος λόγος όμως ήταν ότι είχα βαρεθεί να δίνω όλες τις σημαντικές υποθέσεις στους ειδικούς και να μη φτάνω κάτι ως το τέλος. Εσύ;»

«Περίπου τα ίδια». Έφτασαν στη σειρά των σπιτιών που τους είχε υποδείξει ο αστυφύλακας. Η Κέιτ συνέχισε να μιλάει καθώς έψαχναν το νούμερο τέσσερα. «Επειδή μου αρέσει να

ασχολούμαι με τις πιο σοβαρές υποθέσεις. Αλλά κυρίως επειδή βαριέμαι εύκολα. Μου αρέσουν οι περίπλοκες έρευνες που με πονοκεφαλιάζουν μέχρι να βρω τη λύση. Προτιμώ τα κρυπτόλεξα από τα συνηθισμένα σταυρόλεξα. Βγάζει καθόλου νόημα αυτό που λέω;»

«Απολύτως» είπε ο Ρέι. «Αν και εγώ πάντα ήμουν άχρηστος στα κρυπτόλεξα».

«Υπάρχει ένα κόλπο» είπε η Κέιτ «θα σου το δείξω καμιά φορά. Να μαστε, νούμερο τέσσερα».

Η εξώπορτα ήταν όμορφα βαμμένη και ελαφρώς ανοιχτή. Ο Ρέι την έσπρωξε και μπήκε μέσα.

«Εγκληματολογικό, μπορούμε να περάσουμε;»

«Στο καθιστικό» ακούστηκε η απάντηση.

Σκούπισαν τα πόδια τους και διέσχισαν τον στενό διάδρομο, περνώντας μπροστά από μια κρεμάστρα παραφορτωμένη με παλτά, κάτω από την οποία υπήρχε ένα ζευγάρι παιδικές κόκκινες γαλότσες, τακτικά τοποθετημένες δίπλα σε ένα ζευγάρι γαλότσες ενήλικα.

Η μητέρα του παιδιού καθόταν σε έναν μικρό καναπέ, με το βλέμμα στυλωμένο σε μια μπλε σχολική τσάντα με κορδόνια που κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της.

«Επιθεωρητής Ρέι Στίβενς. Λυπάμαι πολύ για τον γιο σας».

Η γυναίκα σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε, σφίγγοντας το κορδόνι τόσο σφιχτά γύρω από τα χέρια της, που άφησε κόκκινες αυλακιές στο δέρμα της.

«Τζέικομπ» είπε, με στεγνά μάτια. «Λέγεται Τζέικομπ».

Καθισμένος σε μια καρέκλα της κουζίνας δίπλα στον καναπέ, ένας ένστολος αρχιφύλακας προσπαθούσε να ισορροπήσει μερικά χαρτιά στην αγκαλιά του. Ο Ρέι τον είχε δει στο τμήμα αλλά δεν ήξερε το όνομά του. Κοίταξε φευγαλέα το σήμα του.

«Μπράιαν, μπορείς να πας με την Κέιτ στην κουζίνα να την ενημερώσεις για ό,τι έχεις μέχρι τώρα; Θα ήθελα να κάνω μερικές ερωτήσεις στη μάρτυρα, αν δεν υπάρχει πρόβλημα. Δεν θα αργήσω. Ίσως μπορείς να της φτιάξεις και ένα τσάι».

Από την έκφραση του Μπράιαν καταλάβαινες πως αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε να κάνει, παρ' όλα αυτά σηκώθηκε και βγήκε από το δωμάτιο μαζί με την Κέιτ, αναμφίβολα για να της γκρινιάξει ότι το Εγκληματολογικό έπαιζε το χαρτί της εξουσίας. Ο Ρέι δεν έδωσε παραπάνω σημασία.

«Λυπάμαι που θα σας κάνω κι άλλες ερωτήσεις, αλλά είναι ζωτικής σημασίας να έχουμε όσες περισσότερες πληροφορίες γίνεται, όσο το δυνατόν συντομότερα».

Η μητέρα του Τζέικομπ έγνεψε, αλλά δεν σήκωσε το βλέμμα.

«Απ' ό,τι μου είπαν δεν μπορέσατε να πάρετε την πινακίδα του;»

«Έγινε πολύ γρήγορα» είπε, και οι λέξεις πυροδότησαν ένα ξέσπασμα συναισθήματος. «Μου έλεγε για το σχολείο, και μετά... τον άφησα μόνο για ένα δευτερόλεπτο». Έσφιξε το κορδόνι πιο πολύ γύρω από το χέρι της, και ο Ρέι είδε τις αρθρώσεις των δαχτύλων της να ασπρίζουν. «Ήταν πολύ γρήγορο. Το αυτοκίνητο ήρθε πολύ γρήγορα».

Η φωνή της ήταν σιγανή, δεν πρόδιδε την ταραχή που σίγουρα θα ένιωθε. Ο Ρέι σιχαινόταν όλη αυτή την αδιακρισία, όμως δεν είχε άλλη επιλογή.

«Πώς ήταν ο οδηγός;»

«Δεν μπόρεσα να δω μέσα».

«Ύπήρχαν επιβάτες;»

«Δεν μπόρεσα να δω μέσα στο αυτοκίνητο» επανέλαβε με τη φωνή της μονότονη, ξεροή.

«Μάλιστα» είπε ο Ρέι. Από πού στο καλό θα ξεκινούσαν; Τον κοίταξε.

«Θα τον βρείτε; Αυτόν που σκότωσε το αγόρι μου; Θα τον βρείτε;»

Η φωνή της έσπασε και τα λόγια της διαλύθηκαν, έγιναν ένα σιγανό βογκητό. Έσκυψε μπροστά, σφίγγοντας τη σχολική τσάντα στην κοιλιά της, και ο Ρέι ένιωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Πήρε βαθιά ανάσα για να διώξει το συναίσθημα.

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε» είπε και σιχάθηκε τον εαυτό του για το κλισέ.

Η Κέιτ επέστρεψε από την κουζίνα με τον Μπράιαν πίσω της, κρατώντας μια κούπα τσάι.

«Μπορώ να ολοκληρώσω τώρα την κατάθεση, κύριε;» ρώτησε ο Μπράιαν.

Εννοείς; Σταμάτα να αναστατώνεις τη μάρτυρά μου, σκέφτηκε ο Ρέι.

«Ναι, ευχαριστώ. Συγγνώμη για τη διακοπή. Έχουμε όσα χρειαζόμαστε, Κέιτ;»

Η Κέιτ έγνεψε. Έδειχνε χλωμή και αναρωτήθηκε αν ο Μπράιαν της είχε πει κάτι που την είχε αναστατώσει. Σε έναν χρόνο από τώρα θα την ήξερε τόσο καλά όσο και την υπόλοιπη ομάδα, αλλά μέχρι στιγμής δεν την είχε καταλάβει πλήρως. Ήταν ειλικρινής, αυτό το είχε καταλάβει, δεν δίσταζε να πει τη γνώμη της στις συσκέψεις της ομάδας και μάθαινε γρήγορα.

Έφυγαν από το σπίτι και επέστρεψαν σιωπηλοί στο αυτοκίνητο.

«Είσαι καλά;» ρώτησε, αν και εμφανώς δεν ήταν. Το σαγόνι της ήταν σφιγμένο και είχε χλωμιάσει εντελώς.

«Μια χαρά» είπε η Κέιτ, αλλά η φωνή της βγήκε πνιχτή και ο Ρέι συνειδητοποίησε ότι κρατιόταν για να μην κλάψει.

«Εί» έκανε, βάζοντας το χέρι του αμύχανα στον ώμο της, «έχει να κάνει με την υπόθεση;»

Με το πέραςμα των χρόνων ο Ρέι είχε δημιουργήσει έναν

μηχανισμό άμυνας ενάντια στις επιπτώσεις τέτοιων υποθέσεων. Οι περισσότεροι αστυνομικοί αυτό έκαναν –γι' αυτό καλό ήταν να μη δίνεις σημασία σε μερικά αστεία που λέγονταν στο κυλικείο–, αλλά ίσως η Κέιτ να μην ήταν έτσι.

Έγνεφε και πήρε μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα.

«Συγγνώμη, συνήθως δεν είμαι έτσι, τ' ορκίζομαι. Έχω ανακοινώσει σε δεκάδες οικογένειες τον θάνατο αγαπημένου τους προσώπου, αλλά... για όνομα του Θεού, ήταν πέντε χρονών! Απ' ό,τι φαίνεται ο πατέρας του Τζέικομπ δεν ήθελε καμιά σχέση μαζί του, κι έτσι ήταν πάντα οι δυο τους. Δεν μπορώ να φανταστώ τι περνάει».

Η φωνή της έσπασε, και ο Ρέι ένωσε πάλι το σφίξιμο στο στήθος. Ο μηχανισμός αντιμετώπισης που είχε δημιουργήσει στηριζόταν στο να εστιάζει στην έρευνα –στα απτά στοιχεία που είχαν στα χέρια τους– και όχι στα συναισθήματα των εμπλεκόμενων. Αν πολυσκεφτόταν πώς ήταν να βλέπεις το παιδί σου να πεθαίνει στην αγκαλιά σου, δεν θα μπορούσε να φανεί χρήσιμος σε κανέναν, πόσο μάλλον στον Τζέικομπ και τη μητέρα του. Ο Ρέι σκέφτηκε άθελά του τα δικά του παιδιά και ένωσε την παράλογη επιθυμία να τηλεφωνήσει στο σπίτι για να βεβαιωθεί ότι ήταν και οι δύο καλά.

«Συγγνώμη». Η Κέιτ κατάπιε και χαμογέλασε αμήχανα. «Υπόσχομαι πως δεν θα είμαι έτσι κάθε φορά».

«Δεν πειράζει» είπε ο Ρέι. «Όλοι τα έχουμε περάσει».

Εκείνη ύψωσε το ένα φρύδι.

«Ακόμα κι εσύ; Δεν σε είχα για ευαίσθητο, αφεντικό».

«Καμιά φορά...» Ο Ρέι έσφιξε τον ώμο της κι ύστερα τράβηξε το χέρι του. Απ' όσο θυμόταν δεν είχε κλάψει ποτέ σε κάποια υπόθεση, αλλά λίγο είχε λείψει να το κάνει. «Είσαι εντάξει;»

«Ναι, ευχαριστώ».

Καθώς απομακρύνονταν, η Κέιτ έριξε άλλη μια ματιά στο σημείο του τροχαίου, όπου οι ερευνητές της Σήμανσης εργάζονταν ακόμη πυρετωδώς.

«Μα τι κάθαρμα πάει και σκοτώνει ένα πεντάχρονο αγοράκι και το εγκαταλείπει στον δρόμο;»

Ο Ρέι δεν δίστασε.

«Αυτό ακριβώς σκοπεύουμε να μάθουμε».

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *SUNDAY TIMES*
ΒΡΑΒΕΙΟ THEAKSTON OLD PECULIER
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

**Ήταν ένα τραγικό ατύχημα.
Όλα έγιναν τόσο γρήγορα.
Δεν θα μπορούσε να το αποτρέψει.
Ή μήπως θα μπορούσε;**

Σε κλάσματα του δευτερολέπτου ο κόσμος της Τζένα Γκρέι βυθίζεται στον εφιάλτη. Η μόνη της ελπίδα να βγει από αυτόν είναι να αφήσει τα πάντα πίσω της και να κάνει μια καινούργια αρχή. Θα εγκατασταθεί σε ένα απομονωμένο αγρόκτημα στην ακτή της Ουαλίας αλλά οι φόβοι, η θλίψη και οι αναμνήσεις της από εκείνη τη βάνουση νοεμβριάτικη νύχτα που της άλλαξε τη ζωή θα τη στοιχειώνουν. Σιγά σιγά η Τζένα βλέπει πως ίσως το μέλλον της να της επιφυλάσσει κάποιες ευτυχισμένες στιγμές, όμως το παρελθόν της δεν θα αργήσει να αναδυθεί οδηγώντας στη συντριβή...

Ανατριχιαστικό, καθηλωτικό και συγκινητικό, το *Σ'* άφησα είναι ένα μυθιστόρημα δουλεμένο με μαεστρία που διαθέτει μια φοβική ανατροπή.

PAULA HAWKINS,
συγγραφέας του βιβλίου *Το κορίτσι του τρένου*

Ρυθμός, πλοκή, ανατροπές, όλα συνδυάζονται σε ένα από τα ποιοτικότερα θρίλερ που έχω διαβάσει.

JOJO MOYES,
συγγραφέας του βιβλίου *Πριν έρθεις εσύ*

ISBN 978-618-03-1066-5



9 786180 310665
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81066